

14.03.2026 ÎCCJ Decizia nr. 2 din 2026 MODIFICARI STATUT POLITIST

Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent sa judece recursul în interesul legii

Decizia nr. 2/2026 privind examinarea recursului în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați, ce formează obiectul Dosarului nr. 2.242/1/2025

În vigoare de la 13 martie 2026

Publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 196 din 13 martie 2026. Formă aplicabilă la zi, 13 martie 2026.

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

Dosar nr. 2.242/1/2025

Lia Savonea	- președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție - președintele completului
Elena Diana Tămagă	- președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Adina Georgeta Ponea	- pentru președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	- președintele Secției a II-a civile
Eleni Cristina Marcu	- președintele delegat al Secției penale
Andra Monica Asănică	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristina Ardeleanu	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Ionel Barbă	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Andreea Bercaru	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Florea	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Cristinel Grosu	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Maria Ilie	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Emilian Constantin Meiu	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ramona Maria Gliga	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alexandru Răzvan George Popescu	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Doina Vișan	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mădălina Elena Vladu- Crevon	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina Gianina Prelipcean	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	- judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Irina Alexandra Boldea	- judecător la Secția I civilă
Cristina Truțescu	- judecător la Secția I civilă
Mirela Polițeanu	- judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	- judecător la Secția a II-a civilă
Ana Hermina Iancu	- judecător la Secția penală
Adriana Ispas	- judecător la Secția penală

1. Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 2.242/1/2025 este legal constituit, conform dispozițiilor art. 516 [alin. \(2\)](#) din Codul de procedură civilă și ale art. 31 [alin. \(3\)](#) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (Regulamentul).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Lia Savonea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este reprezentat de doamna procuror-șef al Secției judiciare Antonia Eleonora Constantin.

4. La ședința de judecată participă doamna Mihaela Lorena Repana, magistrat-asistent în cadrul Secțiilor Unite, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 32 din Regulament.

5. Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ia în examinare recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați, ce formează obiectul Dosarului nr. 2.242/1/2025.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, doamna judecător Lia Savonea, președintele completului, acordă cuvântul asupra recursului în interesul legii reprezentantei procurorului general.

7. Doamna procuror Antonia Eleonora Constantin solicită admiterea recursului în interesul legii promovat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați și pronunțarea unei decizii de unificare a practicii judiciare, arătând că Ministerul Public apreciază ca fiind în litera și spiritul legii cea de-a doua orientare jurisprudențială prezentată în sesizarea de recurs în interesul legii, în sensul că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 61 din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, decizia motivată a șefului unității ierarhic superioare, prin care se dispune respingerea contestației, ca neîntemeiată sau ca tardiv introdusă, precum și menținerea sancțiunii aplicate reprezintă un act administrativ, în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. Susține argumentele formulate în scris prin punctul de vedere depus la dosar.

8. Nefiind întrebări pentru reprezentanta Ministerului Public, doamna judecător Lia Savonea, președintele completului, declară dezbaterile închise, iar completul rămâne în pronunțare asupra recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

I. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție; problema de drept soluționată diferit de instanțele judecătorești

9. Prin Hotărârea nr. 47 din 11 noiembrie 2025, Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați a sesizat instanța supremă cu soluționarea recursului în interesul legii ce vizează următoarea problemă de drept:

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor [art. 61](#) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, decizia motivată a șefului unității ierarhic superioare, prin care se dispune respingerea contestației, ca neîntemeiată sau ca tardiv introdusă, precum și menținerea sancțiunii aplicate reprezintă un act administrativ, în sensul art. 2 alin. (1)

[lit. c\)](#) din Legea contenciosului administrativ [nr. 554/2004](#), cu modificările și completările ulterioare?

10. Recursul în interesul legii a fost înregistrat la Înalta Curte de Casație și Justiție la 17 noiembrie 2025, formându-se Dosarul nr. 2.242/1/2025, cu termen de soluționare la data de 9 februarie 2026.

II. Dispozițiile legale care formează obiectul sesizării

11. Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 360/2002):

"

Art. 61. -

(1) Polițistul poate contesta sancțiunea disciplinară, în termen de 10 zile lucrătoare de la data luării la cunoștință, șefului unității ierarhic superioare.

(2) Șeful unității ierarhic superioare prevăzut la alin. (1) se pronunță prin decizie motivată, în termen de 20 de zile de la data înregistrării contestației. Decizia motivată se comunică polițistului sancționat disciplinar, în termen de două zile lucrătoare de la data emiterii acesteia.

(3) Efectele sancțiunii disciplinare se suspendă până la emiterea deciziei motivate de soluționare a contestației.

(4) În situația în care polițistul sancționat disciplinar nu depune contestație în termenul prevăzut la alin. (1), actul administrativ de sancționare produce efecte de la data expirării acestui termen.

(5) În cazul în care a fost depusă contestație, șeful care a aplicat sancțiunea disciplinară înaintează cu celeritate șefului unității ierarhic superioare dosarul cauzei și un raport motivat cu privire la sancțiunea în cauză, precum și la motivele propunerii de respingere/admitere a contestației.

(6) Prin decizie motivată, șeful unității ierarhic superioare poate dispune, după caz:

a) respingerea contestației ca tardiv introdusă sau ca neîntemeiată și menținerea sancțiunii aplicate;

b) admiterea contestației și aplicarea unei sancțiuni mai blânde decât cea aplicată prin actul administrativ contestat sau aplicarea măsurii prevăzute la art. 581, în situația în care apreciază că scopul răspunderii disciplinare poate fi atins astfel;

c) admiterea contestației și anularea actului administrativ de sancționare.

(7) Decizia motivată trebuie să cuprindă cel puțin următoarele:

- a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinară;
- b) precizarea prevederilor legale încălcate de polițist;
- c) analiza susținerilor prezentate de polițist în cuprinsul contestației;
- d) temeiul de drept în baza căruia se aplică sancțiunea disciplinară;
- e) motivul admiterii sau respingerii contestației polițistului cu privire la sancțiunea aplicată.

(8) Polițistul nemulțumit de sancțiunea aplicată se poate adresa instanței de contencios administrativ, în condițiile legii, fără parcurgerea procedurii prealabile.

(9) În situația în care sancțiunea a fost dispusă de ministrul afacerilor interne, măsura se contestă în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare."

12. Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 554/2004):

"

Art. 2. -

(1) În înțelesul prezentei legi, termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

(...)

c) act administrativ - actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice;"

III. Practica judiciară neunitară invocată de autorul sesizării

13. Autorul sesizării a arătat că problema de drept a fost soluționată diferit la nivelul instanțelor naționale, existând practică judiciară neunitară referitoare la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 61 din Legea nr. 360/2002, în ceea ce privește natura juridică a deciziei motivate a șefului unității ierarhic superioare, prin care se dispun respingerea contestației, ca neîntemeiată sau ca tardiv introdusă, precum și menținerea sancțiunii aplicate, respectiv dacă reprezintă sau nu reprezintă un act administrativ, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004.

14. Astfel, într-o primă orientare jurisprudențială s-a apreciat că decizia motivată a șefului unității ierarhic superioare, prin care se dispun respingerea contestației ca neîntemeiată și menținerea sancțiunii aplicate, nu reprezintă un act administrativ care să poată face obiectul controlului judiciar în contencios administrativ, fiind astfel admisă excepția inadmisibilității cererii de anulare a acesteia.

15. În această orientare jurisprudențială s-a reținut că decizia prin care a fost respinsă contestația administrativă formulată de reclamant împotriva dispoziției de sancționare nu este un act administrativ, în accepțiunea art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, întrucât prin acest act nu au fost stabilite, modificate sau stinse drepturi ori obligații, ci doar a fost respinsă, urmându-se procedura prealabilă, solicitarea de revocare pe cale administrativă a dispoziției de sancționare disciplinară. Aceasta din urmă reprezintă unicul act administrativ susceptibil a fi atacat în fața instanței de contencios administrativ, însuși legiuitorul calificându-l în acest fel.

16. S-a susținut că, din interpretarea dispozițiilor art. 61 din Legea nr. 360/2002 și a celor ale art. 41-44 din Hotărârea Guvernului nr. 725/2015 pentru stabilirea normelor de aplicare a cap. IV din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, referitoare la acordarea recompenselor și răspunderea disciplinară a polițiștilor, cu modificările și completările ulterioare (Hotărârea Guvernului nr. 725/2015), rezultă că respectiva contestație la unitatea ierarhic superioară reprezintă doar o procedură prealabilă opțională, ce determină suspendarea efectelor sancțiunii disciplinare, astfel încât, doar în caz de admitere a contestației, decizia de soluționare este de natură a da naștere, a modifica sau a stinge drepturi și obligații, în realizarea puterii publice.

17. În cadrul acestei prime orientări jurisprudențiale, capătul de cerere având ca obiect anularea deciziei motivate a șefului unității ierarhic superioare a fost respins ca inadmisibil.

18. Într-o a doua orientare jurisprudențială s-a statuat că decizia motivată a șefului unității ierarhic superioare are natura juridică a unui act administrativ, atât în sensul dispozițiilor art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, cât și al prevederilor art. 61 alin. (6) din Legea nr. 360/2002, întrucât, în cadrul procedurii de soluționare a contestației, șeful unității ierarhic superioare poate dispune respingerea contestației și menținerea sancțiunii aplicate sau, dimpotrivă, admiterea contestației și aplicarea unei sancțiuni disciplinare mai blânde ori chiar aplicarea măsurii reglementate de art. 58¹ din Legea nr. 360/2002, ceea ce înseamnă că actul administrativ prin care s-a aplicat sancțiunea disciplinară nu poate fi modificat decât printr-un alt act administrativ de aceeași putere, iar nu printr-un simplu răspuns emis de șeful unității ierarhic superioare.

19. Chiar dacă sancțiunea disciplinară a fost dispusă prin dispoziția șefului inspectoratului de poliție județean, decizia forului superior menține practic această sancțiune și, prin urmare, privește raportul de serviciu al polițistului.

20. S-a susținut că, în lipsa acțiunii judiciare, prin decizia de soluționare a contestației s-ar stinge raportul juridic de serviciu dintre reclamant și inspectoratul de poliție județean, iar în ipoteza în care s-ar fi atacat doar dispoziția de sancționare, prin admitere, s-ar fi ajuns la consecința ca, deși dispoziția de sancționare ar fi fost îndepărtată din circuitul civil, decizia motivată să fi rămas în acest circuit, devenind definitivă.

21. De asemenea, s-a reținut că, potrivit alin. (7) al art. 61 din Legea nr. 360/2002, decizia motivată trebuie să cuprindă cel puțin descrierea faptei care constituie abatere disciplinară, precizarea prevederilor legale încălcate de polițist, analiza susținerilor prezentate de polițist în cuprinsul contestației, temeiul de drept în baza căruia se aplică sancțiunea disciplinară, precum și motivul admiterii sau respingerii contestației polițistului cu privire la sancțiunea aplicată. Rezultă

astfel că șeful unității ierarhic superioare realizează o analiză proprie, integrală, atât cu privire la temeinicie, cât și cu privire la legalitate. Deși nu este intitulată expres act administrativ, precum dispoziția de aplicare a sancțiunii, decizia motivată reprezintă un astfel de act.

22. S-a considerat și că procedura de contestare a sancțiunii disciplinare aplicate polițiștilor este una administrativă specială, care nu poate fi asimilată plângerii prealabile reglementate de normele generale aplicabile în materia contenciosului administrativ, respectiv de art. 7 din Legea nr. 554/2004. De altfel, art. 61 alin. (8) din Legea nr. 360/2002 exclude în mod expres obligativitatea parcurgerii procedurii prealabile în cazul contestării sancțiunii disciplinare aplicate polițiștilor. În aceste condiții, în mod evident, decizia emisă de șeful unității ierarhic superioare în soluționarea contestației administrative are un regim juridic special, care nu poate fi asimilat răspunsului la plângerea prealabilă.

23. S-a evidențiat că procedura administrativă de contestare a sancțiunii disciplinare reglementată de prevederile art. 61 din Legea nr. 360/2002, indiferent de soluția pronunțată cu privire la contestație, se finalizează cu un act de dispoziție al șefului unității ierarhic superioare. Or, actul de dispoziție emis pentru soluționarea contestației nu poate fi decât un act administrativ, în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, act ce produce efecte diferite în funcție de soluția dispusă cu privire la contestația administrativă.

24. Chiar și în cazul deciziei șefului unității ierarhic superioare de respingere a contestației (ca tardivă sau ca neîntemeiată), aceasta produce efecte juridice asupra raportului de serviciu al polițistului. Astfel, prin decizia motivată de respingere a contestației, odată cu menținerea sancțiunii aplicate și ca urmare a încetării suspendării efectelor, în baza art. 61 alin. (3) din Legea nr. 360/2002, se conferă caracter executoriu actului administrativ de sancționare.

25. În plus, modul detaliat de reglementare a conținutului deciziei de soluționare a contestației, dar și cerința imperativă a motivării acestui act constituie elemente care sprijină concluzia cu privire la natura juridică de act administrativ.

26. În cadrul acestei orientări jurisprudențiale, a fost respinsă excepția inadmisibilității capătului de cerere având ca obiect anularea deciziei motivate a șefului unității ierarhic superioare.

IV. Jurisprudența Curții Constituționale

27. Dispozițiile art. 61 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 au făcut obiectul controlului de constituționalitate, fiind pronunțate deciziile Curții Constituționale nr. 539 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 25 august 2016; nr. 653 din 17 octombrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1002 din 18 decembrie 2017, și nr. 469 din 12 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1002 din 27 noiembrie 2018, decizii care însă nu valorifică aspecte relevante din perspectiva problemei de drept analizate în prezenta cauză.

V. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

28. Nu a fost identificată jurisprudență relevantă la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție, care să aibă incidență directă asupra modului în care urmează să fie rezolvată divergența jurisprudențială.

29. Următoarele considerente, reținute de instanța supremă în cuprinsul Deciziei nr. 20 din 20 martie 2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 27 iunie 2023, prezintă relevanță în legătură cu obiectul sesizării supuse analizei de față: "126. Principiul revocabilității este de esența actului administrativ și reprezintă dreptul persoanei vătămate ca, înainte de a se adresa instanței și până la momentul în care actul administrativ vătămător să intre în circuitul civil și să producă efecte juridice, să solicite autorității emitente reevaluarea acestuia, care corespunde obligației corelative a acesteia din urmă de a proceda la efectuarea unui control intern de legalitate și de a revoca actul în ipoteza în care constată că într-adevăr a fost emis cu nerespectarea dispozițiilor legale și este vătămător pentru autorul sesizării".

VI. Opinia procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

30. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a apreciat că analiza sintetică a prevederilor legale care definesc actul administrativ, examinarea normelor procedurale care privesc contestarea sancțiunilor disciplinare aplicabile polițiștilor și observarea unor principii juridice fundamentale în contenciosul administrativ relevă faptul că a doua orientare jurisprudențială este conformă cu litera și spiritul legii.

31. Decizia de respingere a contestației, ca neîntemeiată sau ca tardiv introdusă, și de menținere a sancțiunii aplicate polițistului reprezintă un act administrativ individual, în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, iar acest act poate fi atacat în fața instanței de contencios administrativ.

32. În sprijinul acestei concluzii, procurorul general a reținut că procedura prevăzută de art. 61 din Legea nr. 360/2002 este expres concepută ca o procedură administrativă formală, încheiată cu o "decizie motivată". Prin urmare, decizia motivată care este pronunțată în procedura contestării sancționării disciplinare a lucrătorului de poliție prezintă în mod indiscutabil caracterul unui act administrativ.

33. Definiția expusă în prevederile art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004 stabilește că un act administrativ trebuie să fie emis "în regim de putere publică". Or, decizia motivată, în orice sens ar fi (menținere a sancțiunii, aplicarea unei sancțiuni mai blânde sau anulare a sancțiunii), este un act de autoritate, deci este emis în regim de putere publică.

34. Legea nr. 360/2002 prevede că șeful unității ierarhic superioare primește dosarul și raportul șefului unității care a dispus sancționarea și poate pronunța, "după caz", una dintre soluțiile posibile enumerate de lege. Prin urmare, el trebuie să reanalizeze integral legalitatea procedurilor de cercetare disciplinară, temeinicia acuzațiilor formulate, consistența probatoriului, legalitatea și proporționalitatea sancțiunii aplicate. Controlul deplin al fondului cazului disciplinar este inerent unei activități de tip administrativ. Hotărârea de finalizare a procedurii este, evident, un act al autorității, iar nu o simplă lucrare internă a poliției.

35. În concluzie, punctul de vedere al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este în sensul că, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 61 din Legea nr. 360/2002, decizia motivată a șefului unității ierarhic superioare, prin care se dispun respingerea contestației, ca neîntemeiată sau ca tardiv introdusă, precum și menținerea sancțiunii aplicate, reprezintă un act administrativ, în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004.

VII. Opinia specialiștilor consultați

36. Opinia Institutului Național al Magistraturii este în sensul celei de-a doua orientări jurisprudențiale, respectiv că decizia motivată a șefului unității ierarhic superioare are natura juridică a unui act administrativ, în sensul art. 2 alin. (1) [lit. c\)](#) din Legea nr. 554/2004.

37. În acest sens s-a arătat că, deși contestația reglementată de art. 61 din Legea nr. 360/2002 reprezintă un recurs ierarhic, acesta are un regim juridic fundamental diferit de cel al plângerii prealabile reglementate de art. 7 din Legea nr. 554/2004. Prin emiterea unui act motivat, elaborat, cu propriile sale condiții de existență prevăzute de lege, în urma unei proceduri reglementate expres, chiar și decizia de respingere a contestației polițistului dobândește valența unui act administrativ.

38. Pornind de la criteriile consacrate de art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, decizia de soluționare a contestației este emisă de o autoritate publică, respectiv de șeful unității ierarhic superioare. De asemenea, este adoptată în regim de putere publică, soluția pe care acesta o apreciază legală și temeinică fiind impusă cu forță obligatorie contestatorului. Decizia este emisă pentru executarea în concret a legii, fiind un act administrativ unilateral, cu caracter individual.

39. În același timp, decizia reglementată de [art. 61](#) din Legea nr. 360/2002 dă naștere unor raporturi juridice noi, chiar și în situația în care contestația este respinsă. Această concluzie se bazează pe faptul că în soluționarea contestației sunt analizate în mod obligatoriu argumentele polițistului, iar soluția pronunțată este motivată. Întregul demers se concretizează într-un act cu un conținut și un dispozitiv propriu, reglementat expres de lege, care poate fi contestat în fața instanței de contencios administrativ separat de actul prin care s-a aplicat sancțiunea disciplinară.

VIII. Opinia judecătorilor-raportori

40. Prin raportul întocmit în cauză, judecătorii-raportori au apreciat că recursul în interesul legii îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de [art. 514](#) și [515](#) din Codul de procedură civilă, soluția propusă fiind în sensul că, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor [art. 61](#) din Legea nr. 360/2002, decizia motivată a șefului unității ierarhic superioare, prin care se dispune respingerea contestației, ca neîntemeiată sau ca tardiv introdusă, precum și menținerea sancțiunii aplicate reprezintă un act administrativ, în sensul art. 2 alin. (1) [lit. c\)](#) din Legea nr. 554/2004.

IX. Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra admisibilității recursului în interesul legii

41. Potrivit dispozițiilor art. 514 din Codul de procedură civilă: "Pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, Colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra problemelor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești".

42. Conform prevederilor art. 515 din Codul de procedură civilă: "Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care formează obiectul judecării au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează cererii".

43. Textele de lege menționate stabilesc condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru pronunțarea unei decizii de recurs în interesul legii, determinând, în același timp, și limitele analizei instanței supreme în soluționarea acesteia.

44. Verificarea regularității investirii Înaltei Curți de Casație și Justiție implică examinarea întrunirii cumulative a cerințelor de admisibilitate a recursului în interesul legii, după cum urmează:

- sub aspectul cerinței de ordin formal prevăzute de dispozițiile art. 515 din Codul de procedură civilă, trebuie făcută dovada că problema de drept care formează obiectul sesizării a fost soluționată în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive; această condiție de admisibilitate este îndeplinită în cauză, având în vedere jurisprudența anexată sesizării, ilustrată prin hotărâri judecătorești definitive, din care rezultă existența unei practici judiciare neunitare în legătură cu problema de drept supusă dezbaterii;

- sub aspectul obiectului recursului în interesul legii, în sensul că acesta trebuie să se circumscrie dispozițiilor [art. 514](#) din Codul de procedură civilă, respectiv să privească probleme de drept soluționate diferit de instanțele judecătorești, întrucât finalitatea acestei instituții juridice o constituie asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii; și această condiție se constată a fi îndeplinită: problema de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte de Casație și Justiție privește interpretarea și aplicarea dispozițiilor [art. 61](#) din Legea nr. 360/2002, în sensul de a se stabili dacă decizia motivată a șefului unității ierarhice superioare, prin care se dispune respingerea contestației, ca neîntemeiată sau ca tardiv introdusă, precum și menținerea sancțiunii aplicate, reprezintă sau nu reprezintă un act administrativ, în sensul art. 2 alin. (1) [lit. c](#)) din Legea nr. 554/2004;

- sub aspectul titularului dreptului de a formula recursul în interesul legii, se constată că autorul sesizării, Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați, se regăsește printre titularii dreptului de sesizare, prevăzuți limitativ de art. 514 din Codul de procedură civilă.

45. Așadar, recursul în interesul legii îndeplinește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 514 și 515 din Codul de procedură civilă în privința problemei de drept sesizate.

Asupra fondului sesizării

46. Problema de drept ce face obiectul prezentului recurs în interesul legii vizează modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 61 din Legea nr. 360/2002, în ceea ce privește natura juridică a deciziei motivate a șefului unității ierarhice superioare, prin care se dispune respingerea contestației, ca neîntemeiată sau ca tardiv introdusă, precum și menținerea sancțiunii aplicate, respectiv dacă aceasta reprezintă sau nu reprezintă un act administrativ, în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004.

47. Pentru înțelegerea și corecta interpretare și aplicare a acestei dispoziții legale este necesară o analiză a normelor care reglementează procedura de contestare a sancțiunii disciplinare aplicate poliștilor, analiză care să conducă la o concluzie cu privire la natura juridică a deciziei de soluționare a contestației administrative. Interpretarea sistematică, în relație cu dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004, care definesc actul administrativ, și cu cele ale art. 7 din aceeași lege, care creionează procedura prealabilă în contenciosul administrativ, dar și cea teleologică, prin identificarea scopului urmărit de legiuitor prin reglementarea normativă în discuție, sunt instrumente importante în analiză.

48. Astfel, procedura de contestare a sancțiunii disciplinare prevăzută de art. 61 din Legea nr. 360/2002 este o procedură administrativă specială, care nu poate fi asimilată plângerii prealabile prevăzute de normele generale aplicabile în materia contenciosului administrativ, respectiv art. 7 din Legea nr. 554/2004.

49. Procedura prealabilă a fost concepută în dreptul administrativ drept o cale care poate oferi persoanei vătămate posibilitatea de a obține rezolvarea diferendului prin recunoașterea dreptului sau a interesului legitim vătămat cu celeritate, fără mijlocirea instanței. Legea nr. 554/2004 instituie, la art. 7, o procedură administrativă obligatorie, prealabilă sesizării instanței, exercitată sub forma recursului grațios sau ierarhic, care constă în aceea că, înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhice superioare, dacă aceasta există, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia.

50. Regulile de drept comun prevăzute de art. 7 al Legii nr. 554/2004 se aplică însă doar în cazul în care prin legi speciale nu sunt stabilite, prin norme derogatorii, alte condiții sau alte termene de sesizare a instanței de contencios administrativ.

51. Or, se constată că reguli derogatorii, speciale, prevăzute de art. 61 din Legea nr. 360/2002, operează în cazul acestei contestații administrative împotriva sancțiunii disciplinare aplicate poliștilor și conduc la concluzia finalizării acestei proceduri cu emiterea unui act administrativ, în sensul art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 554/2004.

52. Primo, promovarea contestației are efect suspensiv de executare până la emiterea deciziei de soluționare a contestației, potrivit alin. (3) al art. 61 din Legea nr. 360/2002 ("Efectele sancțiunii disciplinare se suspendă până la emiterea deciziei motivate de soluționare a contestației"), plângerea prealabilă prevăzută de art. 7 din Legea nr. 554/2004 neavând asemenea efect suspensiv ope legis în privința executării actelor administrative. Emiterea deciziei motivate de soluționare a contestației de către șeful unității ierarhice superioare pune capăt acestei stări

temporare, producând efecte juridice concrete. În funcție de soluția dată contestației, sancțiunea devine definitivă, este modificată sau, după caz, anulată.

53. Secundo, procedura administrativă de contestare a sancțiunii disciplinare reglementată de [art. 61](#) din Legea nr. 360/2002, indiferent de soluția pronunțată, dintre cele enumerate expres la alin. (6) al acestui articol (respingerea contestației și menținerea sancțiunii aplicate, admiterea contestației și aplicarea unei sancțiuni mai blânde sau admiterea contestației și anularea actului de sancționare), se finalizează cu un act de dispoziție (decizie) al șefului unității ierarhice superioare, motivat în fapt și în drept, așa cum impune [alin. \(7\)](#) al art. 61 din Legea nr. 360/2002:

"

Decizia motivată trebuie să cuprindă cel puțin următoarele:

- a) descrierea faptei care constituie abatere disciplinară;
- b) precizarea prevederilor legale încălcate de polițist;
- c) analiza susținerilor prezentate de polițist în cuprinsul contestației;
- d) temeiul de drept în baza căruia se aplică sancțiunea disciplinară;
- e) motivul admiterii sau respingerii contestației polițistului cu privire la sancțiunea aplicată."

54. "Decizia", așa cum este ea denumită expres de către legiuitor, este punctul final al analizei administrative a șefului ierarhic superior privind legalitatea și temeinicia sancțiunii aplicate polițistului, după verificarea legalității procedurilor de cercetare disciplinară, a temeiniciei acuzațiilor formulate, a legalității și proporționalității sancțiunii aplicate.

55. Tertio, [alin. \(8\)](#) al art. 61 din Legea nr. 360/2002 exclude în mod expres obligativitatea parcurgerii procedurii prealabile în cazul contestării sancțiunii disciplinare aplicate polițistului, dispunând că: "Polițistul nemulțumit de sancțiunea aplicată se poate adresa instanței de contencios administrativ, în condițiile legii, fără parcurgerea procedurii prealabile." Apare astfel evident că decizia emisă de șeful unității ierarhice superioare în soluționarea contestației administrative are un regim juridic ce nu poate fi asimilat răspunsului la recursul ierarhic, în accepțiunea [art. 7](#) din Legea nr. 554/2004, dreptul comun în materia contenciosului administrativ, scopul legiuitorului fiind acela de a consacra un remediu intern la dispoziția polițistului sancționat disciplinar, un drept al acestuia de a solicita șefului unității ierarhice superioare reevaluarea procedurii derulate în ceea ce îl privește, drept căruia îi corespunde obligația corelativă a șefului unității ierarhice superioare de a proceda la efectuarea unui control deplin de legalitate a actului de sancționare potențial vătămător pentru polițist, finalizat cu decizia de soluționare a contestației, care poate fi apoi atacată în contencios administrativ.

56. În concluzie, decizia de soluționare a contestației, indiferent de soluția pronunțată, are valența unui act administrativ, îndeplinind condițiile prevăzute de art. 2 alin. (1) [lit. c\)](#) din Legea nr. 554/2004, potrivit căruia actul administrativ este "actul unilateral cu caracter individual sau

normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice": decizia este emisă de o autoritate publică, respectiv de șeful unității ierarhic superioare, este adoptată în regim de putere publică, așa cum acesta este definit de art. 5 [lit. jj](#)) din Codul administrativ, respectiv în exercitarea competențelor legale ale șefului unității ierarhic superioare de a reexamina, în contestație, dosarul disciplinar; produce efecte juridice asupra raportului de serviciu al polițistului, chiar și în situația soluției de respingere, ca neîntemeiată sau ca tardivă, a contestației, odată cu menținerea sancțiunii aplicate și ca urmare a încetării suspendării efectelor actului de sancționare, în baza art. 61 [alin. \(3\)](#) din Legea nr. 360/2002, conferindu-se caracter executoriu și efecte depline actului administrativ de sancționare disciplinară.

57. Față de considerentele mai sus expuse, se constată că problema de drept care a suscitat controverse în practica judiciară a primit o rezolvare corectă din partea instanțelor care au conturat cea de-a doua opinie jurisprudențială, majoritară, și care au conchis că decizia motivată a șefului unității ierarhic superioare, prin care se dispun respingerea contestației, ca neîntemeiată sau ca tardiv introdusă, precum și menținerea sancțiunii aplicate, este un act administrativ.

58. Prin urmare, fiind întrunite dispozițiile art. 514 și 515 din Codul de procedură civilă, în temeiul dispozițiilor art. 517 alin. (1) din același cod,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

D E C I D E:

Admite recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Galați și, în consecință, stabilește că:

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor [art. 61](#) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului, cu modificările și completările ulterioare, decizia motivată a șefului unității ierarhic superioare, prin care se dispun respingerea contestației, ca neîntemeiată sau ca tardiv introdusă, precum și menținerea sancțiunii aplicate, reprezintă un act administrativ, în sensul art. 2 alin. (1) [lit. c](#)) din Legea contenciosului administrativ [nr. 554/2004](#), cu modificările și completările ulterioare.

Obligatorie, conform art. 517 [alin. \(4\)](#) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 9 februarie 2026.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI	Magistrat-asistent,
JUSTIȚIE	Mihaela Lorena
LIA SAVONEA	Repana